Κυριακή των Πατέρων της Α' Οικουμενικής Συνόδου: Περί της προσευχής του Ιησού προς τον Πατέρα υπέρ των δεδομένων εαυτώ μαθητών (Θεοφύλακτος, Αρχιεπίσκοπος Βουλγαρίας)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 26 Μαΐου, 2017

(Ἰωάν. ιζ΄, 1-13)

Αὐτὰ εἶπε ὁ Ἰησοῦς, σήκωσε τά μάτια του στὸν οὐρανὸ καὶ προσευχήθηκε· Πατέρα, ἡ ὥρα ἔχει ἔρθει, δόξασε τὸ Γιὸ σου, γιὰ νὰ σὲ δοξάση κι ἐκεῖνος, ὅπως τοῦ ἔδωσες νὰ ἐξουσιάζη κάθε ἄνθρωπο. Γιὰ νὰ δώση ζωὴ αἰώνια σὲ ὅλα ὅσα τοῦ ἔδωσες. Κι ἡ αἰώνια ζωὴ εἶναι νὰ γνωρίζουν ἐσένα τὸ μόνο ἀληθηνὸ Θεὸ καὶ τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ ποὺ ἔστειλες. Ἀφοῦ εἶπε στοὺς μαθητάς του «ὅτι θὰ δοκιμάσετε θλίψεις», καὶ τοὺς σύστησε νὰ ἔχουν θάρρος, τοὺς σηκώνει πάλι μὲ τὴν προσευχή, διδάσκοντάς μας **κατὰ τοὺς πειρασμούς**, ἀφοῦ τ’ ἀφήνομε ὅλα, **νὰ καταφεύγωμε στὸ Θεό**. Ἄλλωστε δὲν πρόκειται γιὰ προσευχὴ ἀλλὰ γιὰ συνομιλία μὲ τὸν Πατέρα. Ἂν σ’ ἄλλη περίπτωση προσεύχεται καὶ πέφτη στὰ γόνατα μὴ θαυμάσης. Γιατὶ **ὁ Χριστὸς ἦρθε ὄχι γιὰ νὰ φανερώση μόνο τὸν ἑαυτό του ἀλλὰ γιὰ νὰ μᾶς διδάξη καὶ κάθε ἀρετή**. Κι ὁ δάσκαλος δὲν πρέπει ν’ ἀσκῆ τὸ ἔργο του μὲ λόγια μόνο ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ ἔργα του. Κι ἐπειδὴ θέλει νὰ δείξη ὅτι βαδίζει πρὸς τὸ πάθος ὄχι χωρὶς νὰ θέλη ἀλλὰ **θελληματικά**, λέγει «Πατέρα ἔχει ἔρθει ἡ ὥρα». Ποθεῖ τὸ πρᾶγμα σὰν κάτι ἀγαπητὸ καὶ τὸ ἀποκαλεῖ δόξα ὄχι μόνο δική του ἀλλὰ καὶ τοῦ Πατέρα, ὅπως καὶ ἔγινε. Γιατὶ δὲ δοξάστηκε μόνο ὁ Γιὸς ἀλλὰ καὶ ὁ Πατέρας. Πρὶν ἀπὸ τὸ σταυρὸ μήτε οἱ Ἰουδαῖοι δὲν τὸν ἤξεραν (Ὁ Ἰσραὴλ δὲ μέ γνώρισε, λέει). Μετὰ τὸ σταυρὸ ὅλη ἡ οἰκουμένη ἔτρεξε κοντά του. Καὶ δείχνει τί λογῆς εἶναι ἡ δόξα ἡ δική του καὶ τοῦ Πατέρα. Τὸ νὰ πλησιάση κάθε ἄνθρωπος καὶ νὰ δεχθῆ τὴ δωρεά, αὐτὸ εἶναι δόξα τοῦ Θεοῦ. Γιατὶ δὲ θὰ περιορισθῆ ἡ χάρη στοὺς Ἰουδαίους μόνο ἀλλὰ θ’ ἁπλωθῆ σ’ ὁλόκληρη τὴν οἰκουμένη. Τὸ εἶπε αὐτό, γιατὶ εἶχε σκοπὸ νὰ τοὺς στείλη στοὺς ἐθνικούς. Γιὰ νὰ μὴ νομίσουν λοιπὸν ὅτι αὐτὸ εἶναι καινοτομία καί κάτι πού δέν τό θέλησε ὁ Πατέρας, δείχνει ὅτι ἀπὸ τὸν Πατέρα τοῦ ἔχει δοθεῖ ἐξουσία πάνω σὲ κάθε ἄνθρωπο. Πρίν ἀπὸ αὐτὸ ἔλεγε «Μὴ βαδίσετε σὲ δρόμο ἐθνικῶν», κι’ αὐτὸ «τὸ πάνω σὲ κάθε ἄνθρωπο» τί σημαίνει, ἀφοῦ δὲν πίστεψαν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι; Ὁ Χριστὸς ὅμως, ἀπὸ δικὴ του πλευρά, **ἤθελε νὰ τοὺς ὁδηγήση ὅλους στὴν πίστη**. Ἂν ἐκεῖνοι δὲν πλησίασαν, δὲν εἶχαν τὸ ἀδίκημα τοῦ δασκάλου, ἀλλὰ αὐτῶν ποὺ δὲν δέχτηκαν. Κι ὅταν ἀκούσης αὐτὰ τὰ «ἔχεις δώσει» καὶ «ἔλαβε» καὶ τὰ ὅμοια, νὰ ἐννοῆς ὅτι ὁμιλεῖ μὲ συγκατάβαση, ὅπως ἀμέτρητες φορὲς εἴπαμε. Ἐπειδὴ προφυλάγεται πάντα νὰ πῆ κάτι μεγάλο ὁ ἴδιος γιὰ τὸν ἑαυτό του, κατεβαίνει στὸ ἐπίπεδο τῶν ἀκροατῶν του. Κι

ἐπειδὴ ἐσκανδαλίζονταν, ὅταν ἄκουαν μεγάλα γι’ αὐτὸν τοὺς ἔλεγε αὐτὰ ποὺ μποροῦσαν νά καταλάβουν. Ἔτσι ἀκριβῶς κι ἐμεῖς ὅταν μιλοῦμε μὲ τὰ παιδιὰ καὶ τὸ ψωμὶ τὸ λέμε ὅπως ἐκεῖνα καὶ τὸ νερὸ καὶ ὅλα τ’ ἄλλα γενικά. Ἄκουσε τί λέει ὁ Εὐαγγελιστής, ὅταν μιλᾶ γιὰ τὸ Χριστό· «Ὅλα ἔγιναν διὰ μέσου αὐτοῦ». Καὶ ὅσοι τὰ ἔλαβαν τοὺς ἔδωσε ἐξουσία νὰ γίνουν παιδιὰ τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸς ποὺ ἔδινε σ’ ἄλλους πῶς δὲν εἶχε ὁ ἴδιος ἀλλὰ ἔπαιρνε ἀπὸ τὸ Θεό; Κι ἔπειτα κι ἐδῶ στὰ λόγια αὐτὰ ποὺ μοιάζουν ταπεινὰ ἔχει εἰσχωρήσει κάτι ὑψηλό. «Ὥστε σὲ ὅσους τοῦς ἔδωσες» αὐτὸ προέρχεται ἀπὸ τὴ συγκατάβαση· «νά δώση σ’ ὅλους ζωὴ αἰώνια αὐτὸ προέρχεται ἀπὸ τὴν ἐξουσία τοῦ Μονογενοῦς καὶ τῆς θεότητας. Γιατὶ τοῦ Θεοῦ ἐξουσία εἶναι νά δίνη ζωὴ καὶ μάλιστα αἰώνια. **«Μοναδικὸ ἀληθινὸ Θεό» εἶπε τὸν Πατέρα του, γιὰ νὰ τὸν ἀντιδιαστείλη μὲ τοὺς ψευδώνυμους Θεοὺς τῶν Ἑλλήνων ὄχι, γιὰ νὰ χωρίση τὸν ἑαυτό του ἀπὸ τὸν Πατέρα του** . Μακρυὰ ἀπὸ τέτοια σκέψη. Γιατὶ καὶ ὁ ἴδιος ὁ Γιὸς ἐπειδὴ εἶναι ἀληθινός, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ψεύτικος Θεὸς ἀλλὰ ἀληθινός. Ἔτσι ὁ ἴδιος ὁ Εὐαγγελιστὴς γράφει στήν καθολικὴ ἐπιστολὴ ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός, εἶναι ἀληθινὸς Θεὸς καὶ ζωὴ αἰώνιος. Ἂν οἱ αἱρετικοὶ φέρνουν ἔνσταση ὅτι ὁ Γιὸς εἶναι ψεύτικος Θεός, ἐπειδὴ μόνος ἀληθινὸς Θεὸς λέγεται ὁ Πατέρας, ἄς μάθουν ὅτι ὁ ἴδιος Εὐαγγελιστὴς μιλᾶ ἔτσι γιὰ τὸ Γιὸ ὅτι «ἦταν τὸ φῶς τὸ ἀληθινό». Ἄρα γι’ αὐτοὺς ὁ Πατέρας εἶναι ψεύτικο φῶς; Μακριά ἀπ’ αὐτὴ τὴ σκέψη. Ὥστε καὶ ὅταν ἀποκαλῆ τὸν Πατέρα ἀληθινό Θεό, τὸ λέει γιὰ νὰ τὸν ἀντιδιαστείλη ἀπὸ τοὺς ψεύτικους Θεοὺς τῶν Ἑλλήνων. Ἔτσι ἑπομένως λέει καὶ τοῦτο «δὲν ζητᾶτε τὴ δόξα ἀπὸ τὸ μόνο Θεό». Ἑπομένως αὐτὰ ποὺ σκέπτονται οἱ αἱρετικοὶ ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ὁ μοναδικὸς Θεὸς ἐνῶ ὁ Γιὸς δὲν εἶναι καθόλου Θεός, αὐτὰ εἶναι ἀληθινὰ ἀνοησίες.

«Ἐγὼ σὲ δόξασα πάνω στὴ γῆ· ἔφερα σὲ τέλος τὸ ἔργο ποὺ μοῦ ἀνάθεσες. Τώρα δόξασέ με, Πατέρα, παίρνοντάς με δίπλα σου μὲ τὴ δόξα ποὺ εἶχα κοντά σου, πρὶν δημιουργηθῆ ὁ κόσμος. Ἔκανα φανερὸ τ’ ὄνομά σου στοὺς ἀνθρώπους». Κατάλαβε ἀπὸ ἐδῶ πῶς **ὁ Πατέρας δοξάζει τὸ Γιό του. Ἔτσι ὅπως δοξάζει κι ὁ Γιὸς τὸν Πατέρα**. «Ἐγώ, λέει, σὲ δόξασα πάνω στή γῆ». Ταιριαστὰ πρόσθεσε «ἐπάνω στὴ γῆ». Γιατὶ στὸν οὐρανὸ εἶχε τὴ δόξα του, ἐπειδὴ τὸν προσκυνοῦσαν οἱ ἄγγελοι· ἡ γῆ ὅμως τὸν ἀγνοοῦσε. Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ Γιὸς τὸν ἐκήρυξε σ’ ὅλους «σ’ ἐδόξασα, λέει, πάνω στὴ γῆ», μὲ τὸ νὰ διαδώσω τὴ γνώση τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ὁλοκληρώσω «τὸ ἔργο ποὺ μοῦ ἀνέθεσες». **Τὸ ἔργο τῆς σάρκωσης τοῦ Μονογενοῦς εἶναι τοῦτο, ὁ ἁγιασμὸς τοῦ ἀνθρώπου, ἡ κατανίκηση τοῦ κοσμοκράτορα ποὺ πρῶτα θεοποιοῦνταν καὶ ἡ ἐμφύτευση τῆς θεογνωσίας στὴν κτίση** . Καὶ πῶς ὁλοκλήρωσε αὐτὸ τὸ ἔργο χωρὶς κιόλας νὰ τὸ ἔχη ἀρχίσει. «Ὅ,τι ἀφοροῦσε ἐμένα, λέει, τὸ ἔφερα σὲ τέλος». Μπορεῖ κι ἐπειδὴ ἔκαμε τὸ μεγαλύτερο ἀπ’ ὅλα, ἔβαλε δηλαδὴ πρὸς χάρη μας τὴ ρίζα τῶν ἀγαθῶν μὲ τὸ νὰ νικήση τὸ διάβολο καὶ νὰ ρίξη τὸν ἑαυτό του στὰ χέρια τοῦ θανάτου, τοῦ παμφάγου θηρίου. Ἀπὸ τὴ ρίζα ἀνάγκη ἦταν νὰ ξεπεταχτοῦν καὶ οἱ καρποὶ τῆς θεογνωσίας. Γι’ αὐτὸ λέει, «ἐτελείωσα τὸ ἔργο». Ἔσπειρα, **ἔβαλα τὴ ρίζα, οἱ καρποὶ θ’ ἀκολουθήσουν** . «Δόξασέ με λοιπὸν καὶ σύ, Πατέρα, μὲ τὴ δόξα ποὺ εἶχαν κοντά σου, πρὶν γίνη ὁ κόσμος». Δὲν εἶχε ἀκόμα δοξασθεῖ ἡ σάρκα, οὔτε

εἶχε ἀπολαύσει τὴν ἀφθαρσία, οὔτε εἶχε δοκιμάσει τὸ θρόνο τὸ βασιλικό. Γι' αὐτὸ λοιπὸν λέγει «Δοξασέ με». **Θέλει νὰ πῆ «τὴν ἀνθρώπινη φύση μου»** , αὐτὴν ποὺ τώρα ἀτιμάζεται, ποὺ εἶναι νὰ σταυρωθῆ, φέρε την στὸ βαθμὸ τῆς δόξας «ποὺ εἶχα κοντά σου», ἐγὼ ὁ Λόγος καὶ Γιός σου, πρὶν ἀκόμα ὑπάρξη ὁ κόσμος. Γιατὶ κάθισε μαζί του τὴν ἀνθρώπινη φύση του στὸ βασιλικὸ θρόνο καὶ ὅλη ἡ φύση τώρα τὸν προσκυνᾶ. «Ἐγνώρισα τὄνομά σου στοὺς ἀνθρώπους». Τώρα ἐξηγεῖ τί σημαίνει ἡ φράση. «Ἐγὼ σ' ἐδόξασα πάνω στὴ γῆ», **ἐφανέρωσα τὸ ὄνομα σου. Πῶς λοιπὸν τὸ φανέρωσε ὁ Γιός;** Ἀφοῦ καὶ ὁ Ἠσαΐας λέει «θὰ ὁμώσετε τὸ Θεὸ τὸν ἀληθινό». Τὸ εἴπαμε πολλὲς φορές· κι ἄν ἀκόμα ἦταν φανερό, αὐτὸ ἦταν γιὰ τοὺς Ἰουδαίους μόνο καὶ μήτε καί σ' αὐτοὺς ὅλους. Τώρα ὅμως ὁμιλεῖ γιὰ τὰ ἔθνη, ὅτι θὰ γίνη σ' αὐτὰ γνωστά τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ ὁ Χριστὸς εἶχε ἤδη δώσει τοὺς σπόρους τῆς θεογνωσίας, μὲ τὸ νὰ καταλύση τὸν ὁδηγὸ στὴν εἰδωλολατρεία διάβολο. Ἐξ ἄλλου κι ἄν γνώριζαν τὸ Θεό, δὲν τὸν γνώριζαν σὰν Πατέρα, παρὰ σὰν δημιουργὸ μόνο. Σὰν πατέρα τὸν φάνερωσε ὁ Γιὸς καὶ τὸν ἔκαμε γνωστὸ καὶ μὲ λόγους καὶ μ' ἔργα. Γιατί, αὐτὸς ποὺ ἀπέδειξε τὸν ἑαυτό του Γιὸ τοῦ Θεοῦ, εἶναι φανερὸ ὅτι συνάμα ἀποδείκνυε κι ἐκεῖνον Πατέρα.

Αὐτοὶ ποὺ μοῦ ἔδωσες ἀπὸ τὸ κόσμο, ἦσαν δικοί σου. Ἔπειτα τοὺς ἔδωσες σὲ μένα καὶ φύλαξαν τὶς ἐντολὲς σου. Τώρα κατάλαβαν ὅτι ὅλα ὅσα μοῦ ἔδωκες προέρχονται ἀπὸ σένα, ὅτι τοὺς ἔδωσα τοὺς λόγους, ποὺ ἐσὺ μοῦ εἶχες δώσει κι αὐτοὶ τοὺς δέχτηκαν καὶ κατανόησαν ἀληθινά, ὅτι ἀπὸ σένα εἶχαν βγῆ καὶ πίστεψαν ὅτι μὲ εἶχες ἀποστείλει σύ. **Αὐτὰ τὰ δύο θέλει νὰ ἀποδείξη· ἕνα ὅτι δὲν εἶναι ἀντίθετος μὲ τὸν Πατέρα· ἄλλο, ὅτι θέλημα του εἶναι νὰ πιστέψουν αὐτοὶ στὸ Γιό** . Γι' αὐτὸ λέει «αὐτοὶ ποὺ ἔδωκες, ἦσαν δικοί σου». Καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ τὰ δηλώνει τὸ «μοῦ ἔχεις δώσει». Δὲν τοὺς ἅρπαξα δηλαδὴ ἀλλὰ σὺ εὐδόκησες νἄρθουν κοντά μου. Ὥστε δὲν ἔχεις ἀντίθεση πρὸς ἐμένα, Πατέρα, ἀλλὰ ἴδιο φρόνημα καὶ ἀγάπη. Καὶ τὶς ἐντολὲς σου τὶς ἐφύλαξαν· μὲ τὸ νὰ πιστέψουν σὲ μένα καὶ νὰ μὴν πλησιάζουν τοὺς Ἰουδαίους. Γιατὶ **αὐτὸς ποὺ πιστεύει στὸ Χριστό, τηρεῖ τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, δηλαδὴ τὴ Γραφὴ καὶ τὸ (Μωασϊκὸ) νόμο** . Γιατὶ ἡ Γραφὴ κυρύσσει τὸ Χριστό. Κι ἀλοιῶς ὅμως ἐξηγεῖται τὸ πρᾶγμα. **Ὅλα ὅσα ἔλεγε ὁ Κύριος στοὺς μαθητὰς του ἦσαν τοῦ Πατέρα** . «Ἐγὼ δὲν μιλῶ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ μου». Ἀνάμεσα στὰ ἄλλα τοὺς εἶπε καὶ τοῦτο· «μείνετε μὲ μένα» καὶ ὅτι τὸ ἐφύλαξαν. Καὶ «τώρα κατάλαβαν ὅτι ὅλα ὅσα μοῦ ἔδωσες προέρχονται ἀπὸ σένα. Μερικοὶ διαβάζουν χωρὶς τὸ ν «τώρα κατάλαβα ἐγώ». Ἀλλὰ ἔτσι δὲ δίνει νόημα. Πρέπει νὰ τὸ διαβάζωμε μὲ ν. Δὲν ἔχω δικό μου, οὔτε εἶμαι διαφορετικὸς ἀπὸ σένα ἀλλὰ ὅλα ὅσα μοῦ ἔδωκες, δὲν τὰ ἀπόκτησα ὕστερα, προέρχονται ἀπὸ σένα, δηλαδὴ, μ' ἐνδιαφέρουν φυσικὰ καὶ μοῦ ἁρμόζουν σὰν Γιὸς ποὺ εἶμαι καὶ κύριος τῶν Πατρικῶν κτημάτων. Πῶς τὸ κατάλαβαν αὐτὸ οἱ μαθηταί; Ἐπειδὴ **τοὺς λόγους ποὺ μοῦ ἔδωσες τοὺς ἔδωσα. Δηλαδὴ τὸ κατάλαβαν ἀπὸ τοὺς λόγους τῆς διδασκαλία μου. Πάντα δηλαδὴ τοὺς ἔλεγα, ὅτι ὅλα ὅσα ἔχω εἶναι τοῦ Πατέρα μου. Κι ὄχι αὐτὸ μόνο, ἄλλὰ ὅτι ἀπὸ σένα ξεκίνησαν καὶ σὺ μὲ ἔχεις στείλει** . Γιατὶ μὲ ὁλόκληρο τὸ Εὐαγγέλιο, αὐτὸ ἤθελε ν' ἀποδείξη, ὅτι δὲν εἶναι ἀντίθετος στὸ Θεὸ καὶ

τὸ θέλημά του ἐκπληρώνει.

«Ἐγὼ παρακαλῶ γι’ αὐτοὺς, δὲν παρακαλῶ γιὰ τὸν κόσμο, ἀλλὰ γι’ αὐτοὺς ποὺ μοῦ ἔδωσες, ἐπειδὴ εἶναι δικοί σου». Ἐπειδὴ θέλει νὰ δείξη ὅτι γιὰ τίποτα ἄλλο δὲν τὰ λέει αὐτὰ ἀλλὰ γι’ αὐτοὺς, γιὰ νὰ μάθουν δηλαδὴ ὅτι **τοὺς ἀγαπᾶ καὶ φροντίζει γι’ αὐτοὺς**, λέει ἐγῶ γι’ αὐτοὺς παρακαλῶ καὶ ζητῶ, «ὄχι γιὰ τὸν κόσμο». Ἔτσι ἀποδεικνύω πάντως ὅτι τοὺς ἀγαπῶ. Ὄχι μόνο τοὺς δίνω τὰ δικὰ μου ἀλλὰ παρακαλῶ καὶ σένα νὰ τοὺς φυλάγης. Δὲν ζητῶ γιὰ τοὺς πολλοὺς, αὐτοὺς μὲ τὸ κοσμικὸ φρόνημα ἀλλὰ γι’ αὐτοὺς ποὺ μοῦ ἔδωσες· γιατὶ εἶναι δικοί σου. Ἀκούοντας ὅμως κανεὶς νὰ λέη ἀδιάκοπα «μοῦ ἔχεις δώσει», μπορεῖ νὰ νομίση ὅτι πρὶν ἀπὸ λίγο τοῦ ἔχει δοθῆ ἡ ἀρχὴ αὐτὴ καὶ ἡ ἐξουσία καὶ ὅτι ὅταν τὴν εἶχε ὁ Πατέρας δὲν τὴν εἶχε αὐτὸς, καὶ τώρα πάλι, ποὺ τὴν ἔχει αὐτὸς δὲν τὴν ἔχει καὶ ὁ Πατέρας, γι’ αὐτὸ τὸ λόγο λέει· «Καὶ τὰ δικά μου ὅλα δικά σου εἶναι καὶ τὰ δικὰ σου δικά μου». Γιατὶ δὲν ἐλαβα τώρα τὴν ἐξουσία ἀλλὰ ὅταν αὐτοὶ ἦσαν δικοί σου, ἦσαν καὶ δικοί μου. Γιατὶ ὅλα τὰ δικά σου εἶναι δικά μου. Καὶ ὅταν ἐγὼ τοὺς ἔχω αὐτοὺς τοὺς ἔχεις καὶ σὺ καὶ δὲν σοῦ ἔχουν ἀφερεθῆ. Γιατὶ ὅλα τὰ δικά μου εἶναι δικά σου «Καὶ ἀνάμεσά τους ἔχω δοξαστῆ». Ἐπειδὴ ἔχω δηλαδὴ τὴν ἐξουσία τους σὰν κύριός τους, δοξάζομαι ἀπ’ αὐτοὺς ὅπως καὶ ὁ γιὸς του βασιλέα, ἐπειδὴ ἔχει ἴσο μέρος στὶς τιμὲς καὶ στὴ βασιλεία μὲ τὸν πατέρα δοξάζεται μὲ τὸ νὰ ἔχη τόσα πολλὰ, ὅσα καὶ ὁ πατέρας. Ἂν λοιπὸν ὁ Γιὸς ἦταν μικρότερος ἀπὸ τὸν Πατέρα, πῶς θὰ τολμοῦσε νὰ πῆ ὅτι «ὅλα τὰ δικά σου εἶναι δικά μου». Γιατὶ ὁ κύριος ἔχει ὅλα τὰ πράγματα τοῦ δούλου· ὁ δοῦλος ὅμως δὲν ἔχει ὅλα τὰ πράγματα τοῦ κυρίου. Ἐδῶ λέγει καὶ τὸ ἀντίστροφο· καὶ τὰ πράγματα τοῦ Πατέρα ἀνήκουν στὸ Γιό, ὅπως καὶ τοῦ Γιοῦ ἀνήκουν στὸν Πατέρα. Δοξάζεται λοιπὸν ὁ Γιὸς ἀπὸ τὰ πλούτη τοῦ Πατέρα· τόση ἐξουσία ἔχει πάνω σέ ὅλα ὅση καὶ ὁ Πατέρας.

«Καὶ δὲ θὰ εἶμαι ἀκόμα μέσα στὸν κόσμο· αὐτοὶ θὰ παραμείνουν μέσα στὸν κόσμο, ἐνῶ ἐγῶ ἔρχομαι σὲ σένα. Πατέρα μου ἅγιε, φύλαξε μὲ τὴ δύναμη τοῦ ὀνόματός σου αὐτοὺς ποὺ τοῦ ἔδωσες γιὰ νὰ εἶναι ἑνωμένοι, ὅπως ἐμεῖς. Ὅταν ἤμουν μαζί τους στὸν κόσμο, τοὺς φύλαγα ἐγὼ μὲ τοῦ ὀνόματός σου τὴ δύναμη». **Γιὰ ποιὸ λόγο τὸ λέει αὐτό ἀδιάκοπα ὅτι «δὲν εἶμαι μέσα στὸν κόσμο» καὶ «ὅταν ἤμουν μαζί τους στὸν κόσμο».** Φαίνονται παράδοξα, ὅταν αὐτὰ τὰ δεχτῆ κανένας ἀνεξέταστα. Σὲ ἄλλο σημεῖο τοὺς εἶχε ὑποσχεθῆ ὅτι «θὰ εἶμαι μαζί σου» καὶ ὅτι «Θὰ μὲ δῆτε», ἐνῶ τώρα φαίνεται ὅτι λέει ἄλλα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι μιλᾶ σύμφωνα μὲ τὸ πνεῦμα τους. Φυσικὸ εἶναι νὰ ἀδημονοῦν, ἀφοῦ ἐγκαταλείπονται χωρὶς βοηθό. Δείχνει σ’ αὐτοὺς ὅτι τοὺς ἐμπιστεύεται στὰ χέρια τοῦ Πατέρα καὶ ὁρίζει αὐτὸν φύλακά τους καὶ στὸν Πατέρα του λέει ὅτι· Ἐπειδὴ μὲ καλεῖς κοντά σου. Φύλαξέ τους αὐτοὺς σὺ ὁ ἴδιος μὲ τὴ δύναμη τοῦ ὀνόματός σου. Δηλαδὴ μὲ τὴ βοήθεια καὶ τὴ δύναμή σου, ποὺ τὴν ἔδωσες καὶ σὲ μένα. Καὶ **γιὰ ποιὸ λόγο ἡ φύλαξη; Γιὰ νὰ εἶναι ἑνωμένοι. Ἂν ἔχουν ἀγάπη μεταξύ τους καὶ δὲν ἔρθουν σὲ διάσταση θὰ εἶναι ἀήττητοι καὶ τίποτα δὲ θὰ τοὺς νικήση. Καὶ δὲν λέει ἁπλᾶ «γιὰ νὰ εἶναι ἑνωμένοι» ἀλλὰ ὅπως ἐγὼ κι ἐσὺ, μὲ μιὰ γνώμη καὶ μιὰ θέληση** . Αὐτὸ εἶναι τὸ φυλαχτό

τους, **ἡ ὁμόνοια**. Γιὰ νὰ τοὺς γαληνέψη λοιπὸν καλεῖ τὸν Πατέρα νὰ τοὺς φυλάξη. Ἂν τοὺς ἔλεγε «θὰ σᾶς φύλαξω ἐγώ», δὲ θὰ τὸν πίστευαν τόσο. Τώρα ὅμως ποὺ ζητᾶ ἀπὸ τὸν πατέρα, τοὺς γεννᾶ ἐλπίδες ἀγαθές. Τὴ φράση πάλι «ἐγὼ τοὺς φύλαγα μὲ τὴ δύναμη τοῦ ὀνόματός σου» τὴ λέει ὄχι ἐπειδὴ ὁ ἴδιος δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς φυλάξη ἀλλοιῶς παρὰ μόνο στὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ὅπως εἴπαμε πολλὲς φορὲς, **ἐπειδὴ ἦσαν ἀδύνατοι αὐτοὶ ποὺ ἄκουαν** καὶ δὲν μποροῦσαν ἀκόμα νὰ φαντασθοῦν τίποτα μεγάλο γι’ αὐτό· γι’ αὐτὸ λέει· τοὺς φύλαγα μὲ τὴ βοήθειά σου. Συνάμα τοὺς δίνει τὴν καλὴν ἐλπίδα ὅτι ὅπως ὅσο ἤμουν ἐγὼ μαζί σας ἦστε ἐξασφαλισμένοι στ’ ὄνομα τοῦ Πατέρα μου καὶ μὲ τὴ δική του βοήθεια, ἔτσι νὰ πιστεύετε πάλι ὅτι θὰ σᾶς φυλάξη ὁ ἴδιος· γιατὶ εἶναι ἡ συνήθειά του νὰ σᾶς φυλάη.

«Αὐτοὺς ποὺ μοῦ ἔδωκες τοὺς φυλάξα καὶ κανένας δὲ χάθηκε ἀπ’ αὐτοὺς παρὰ μόνο ὁ γιὸς τῆς ἀπωλείας, γιὰ νὰ ἐπαληθεύση ἡ Γραφή. Τώρα ἔρχομαι σὲ σένα καὶ τὰ λέω αὐτά, ἐνῶ εἶμαι ἀκόμα μέσα στὸν κόσμο, γιὰ νά δοκιμάσουν τέλεια μέσα τους τὴ δική μου χαρά». Πολλὴ ταπείνωση μαρτυροῦν τὰ λόγια, ἄν τὰ δεχθῆ κάποιος ὅπως πρέπει. Πρόσεξε τὸ νόημα ποὺ βγαίνει· «Αὐτοὺς ποὺ μοῦ ἔδωκες τοὺς φύλαξα». Φαίνεται ὅτι παραγγέλλει στὸν πατέρα νὰ τοὺς φυλάη κι ἐκεῖνος, ὅπως θὰ ἔλεγε κάποιος ποὺ παραδίνει χρήματα νὰ τοῦ φυλάξουν· προσέξετε ἐγὼ δὲν ἔχασα τίποτα, νὰ μὴ χάσετε οὔτε σεῖς. Ὅλα ὅμως αὐτὰ τὰ λέει γιὰ νὰ ἡσυχάσουν οἱ μαθηταί. Αὐτὰ τὰ λέω ὅσο εἶμαι ἀκόμα μέσα στὸν κόσμο, γιὰ τὴ γαλήνη τῶν μαθητῶν καὶ τὴν ἡσυχία καὶ τὴ χαρά, γιὰ νὰ ἀναπνεύσουν καὶ νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπ’ τὴν φροντίδα, ἀφοῦ τοὺς ἀναλαμβάνεις ἀκέραιους καὶ πρόκειται νὰ τοὺς φυλάξης, ὅπως τοὺς φύλαξα κι ἐγὼ καὶ δὲν ἔχασα κανέναν. **Πῶς, Κύριε, δὲν ἔχασες κανένα; Χάθηκε ὁ Ἰούδας καὶ πολλοὶ ἄλλοι γύρισαν πίσω στὴν δουλειά τους**. Ἀπ’ ἀφορμὴ δικὴ μου κανένα δὲν ὡδήγησα στὸ χαμό. Ἀπὸ ὅ,τι ἔπρεπε νὰ κάνω ἐγώ, δὲν παράλειψα τίποτα ἀλλὰ τοὺς φύλαξα δηλαδὴ προθυμοποιήθηκα νὰ τοὺς φυλάξω μὲ κάθε τρόπο· ἄν ὅμως μόνοι τους ἀποσκιρτοῦν, γι’ αὐτὸ δὲν ἔχω εὐθύνη. Στὴ φράση «γιὰ νὰ ἐπαληθεύση ἡ Γραφή», ἐννοεῖ τὴ Γραφὴ ποὺ προφητεύει γιὰ τὸ γιό τῆς ἀπωλείας. Γιατὶ δὰ καὶ σὲ διαφόρους ψαλμοὺς ἔγινε λόγος γι’ αὐτὸν καὶ σ’ ἄλλα βιβλία τῶν προφητῶν. Ὅσο γιὰ τὸ «γιὰ νά» πολλὲς φορὲς εἴπαμε, ὅτι ἡ Γραφὴ συνηθίζει νὰ ἐκφράζει τὸ ἀποτέλεσμα (ὥστε) μὲ τελικά αἴτιο (γιά νά).

Ἐγὼ ἔδωσα τὸ λόγο σου σ’ αὐτούς· κι **ὁ κόσμος τοὺς μίσησε, γιατὶ δὲν προέρχονται ἀπὸ τὸν κόσμο, ὅπως κι ἐγὼ δὲν προέχομαι ἀπ’ αὐτόν**. Δὲ σὲ παρακαλῶ νὰ τοὺς πάρης ἀπὸ τὸν κόσμο, ἀλλὰ **νὰ τοὺς φυλάξης ἀπὸ τὸ πονηρό**. Δὲν εἶναι ἀπὸ τὸν κόσμο, ὅπως δὲν εἶμαι κι ἐγὼ. Καλῶντας τὸν Πατέρα νὰ βοηθήση τοὺς ἀποστόλους, ἀναφέρει καὶ γιὰ ποιὰ αἰτία εἶν’ ἄξιοι νὰ βροῦν πολλὴ φροντίδα. Γιὰ τὸ λόγο σου, λέει, ποὺ τοὺς ἔδωσα μισήθηκαν. Ὥστε θὰ ἦσαν ἄξιοι νὰ τοὺς βοηθήσης ἐσύ, αὐτοὺς ποὺ τοὺς μίσησαν ὅσοι ἔχουν φρόνημα κοσμικό. Οἱ πολλοὶ τούς μισοῦν λέει καὶ γιατὶ δὲν εἶναι ἀπὸ τὸν κόσμο, δηλαδὴ δὲν ἔχουν φρόνημα φιλικὸ πρὸς τὸν κόσμο, ποὺ τοὺς κάνει νὰ ξοδεύουν σ’ αὐτὸν ὅλη τὴ ζήση τους.**Πῶς λοιπὸν σ’ ἄλλο σημεῖο λέει «καὶ αὐτοὶ ποὺ μοῦ ἔδωσες ἀπὸ τὸν κόσμο,**

ἦσαν δικοί σου». Ἐκεῖ **ὡς πρὸς τὴ φύση** λέει ὅτι ἀφοῦ εἶναι ἄνθρωποι, εἶναι καὶ μέρη του κόσμου· ἐδῶ φανερώνει τὴ γνώμη καὶ θέλησή τους λέγοντας ὅτι «δὲν εἶναι ἀπὸ τὸν κόσμο». Δὲν ἦσαν τόσον ἅγιοι οἱ ἀπόστολοι καὶ ἀμέτοχοι ἀπὸ τὰ πάθη τοῦ κόσμου, καθὼς ὁ Κύριος. Γιατὶ ἐκεῖνος «δὲν ἔκαμε ἁμαρτία οὔτε βρέθηκε δόλος στὸ στόμα του», ἐνῶ αὐτοὶ δὲν πέρασαν τὴν ἀδυναμία τοῦ ἀνθρώπου. Ἀκούοντας, λοιπὸν «καθὼς ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀπὸ τὸν κόσμο» **μὴ σκεφτῆς ἀπαράλλαχτη ὁμοιότητα τῶν ἀποστόλων μὲ τὸν Κύριο**· νὰ ἔρχεται στὸ νοῦ σου τὸ ἀπαράλλαχτο μόνο, ὅταν λέγεται τὸ «καθὼς» σχετικὰ μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Γιό. Εἶπε καὶ τοῦτο· «δὲ σὲ παρακαλῶ νὰ τοὺς πάρης ἀπὸ τὸν κόσμο». Ἤθελε νὰ δώση μιὰ ἔνδειξη τῆς ἀγάπης του πρὸς αὐτοὺς κι ὅτι ἐνδιαφέρεται πολὺ γι’ αὐτούς, κάνοντας μὲ τόση ἀκρίβεια παράκληση γι’ αὐτούς. Δὲν διδάσκει λοιπὸν τὸν Πατέρα γιὰ ποιὸ λόγο παρακαλεῖ -θὰ ἦταν ἄτοπο- ἀλλὰ ὅπως εἶπα ἐπειδὴ θέλει νὰ δείχνη ὅτι**ὑπεραγαπᾶ τοὺς μαθητὰς καὶ φροντίζει γι’ αὐτούς**, τὰ λέει αὐτὰ στὸν Πατέρα. **Δὲν σὲ παρακαλῶ νὰ τοὺς πάρης ἀπὸ τὸν κόσμο, ἀλλὰ ἐνῶ θὰ εἶναι μέσα στὸν κόσμο «νὰ τοὺς φυλάξης ἀπὸ τὸν πονηρό»** καὶ ἐπαναλαμβάνει ὅτι «ἀπὸ τὸν κόσμο δὲν εἶναι». Ἔχουν ἀνάγκη λέει ἀπὸ πολλὴ φροντίδα. Τίποτα κοινὸ μὲ τὴ γῆ δὲν ἔχουν· ἔχουν γίνει πολῖτες τοῦ οὐρανοῦ. Κι ἀφοῦ ὅλος ὁ κόσμος θὰ τοὺς συμπεριφερθῆ σὰ νὰ εἶναι ξένοι, βοήθησέ τους σύ, ὁ οὐράνιος σὰς πολῖτες τοῦ οὐρανοῦ. Αὐτὰ τὰ λέει μὲ κάποιο μάκρος, ἐνῶ τὸν ἀκοῦνε οἱ μαθηταί, **γιὰ νὰ μισήσουν τὸν κόσμο** καὶ νὰ μὴν ντροπιάσουν τὰ τόσα ἐγκώμια ποὺ λέγονται γι’ αὐτούς. Τὴ φράση «φύλαξέ τους ἀπὸ τὸν πονηρό» δὲν τὴν λέει μόνο γιὰ τὴν ἀπαλλαγὴ τους ἀπὸ τοὺς κινδύνους ἀλλὰ καὶ **γιὰ τὴν παραμονὴ καὶ σταθερότητά τους στὴν πίστη**. Γι’ αὐτὸ καὶ προσθέτει:

«Κάνανε τους ἁγίους μέσα στὴν ἀλήθεια σου. Ὁ λόγος σου εἶναι ἡ ἀλήθεια. Ὅπως ἔστειλες ἐμένα στὸν κόσμο, τοὺς στέλνω κι ἐγὼ στὸν κόσμο αὐτούς. Γιὰ χάρη τους ἐγὼ κράτησα τὸν ἑαυτό μου μέσα στὴν ἁγιότητα, γιὰ νὰ συμμετάσχουν κι αὐτοὶ στὴν ἁγιότητα μὲ τὸ νόημα ποὺ δίνει ἡ ἀλήθεια σου» **Κάνε τους ἁγίους, λέει μὲ τὴν χορήγηση τοῦ Πνεύματός σου καὶ φύλαξέ τους μέσα στὴν ὀρθότητα τοῦ λόγου καὶ τῶν δογμάτων, ἄσκησέ τους καὶ δίδαξέ τους τὴν ἀλήθεια· αὐτὸ εἶναι ἁγιοσύνη, ἡ τήρηση τῶν δογμάτων**. Ὅτι μιλᾶ γιὰ δόγματα εἶναι φανερό, γιατὶ ἐξηγεῖ ὅτι «ὁ λόγος σου εἶναι ἡ ἀλήθεια», κανένα ψεῦδος δὲν κρύβει. Ὥστε ἄν κι’ αὐτοὺς τοὺς κάμης νὰ τηρήσουν τὸ λόγου σου καὶ νὰ προφυλαχθοῦν ἀπὸ τὸν πονηρό, θὰ κρατηθοῦν ἅγιοι μέσα στὴν ἀλήθεια. Φανερώνει ὅμως καὶ κάτι ἀκόμη ἡ φράση «κράτησέ τους ἁγίους μέσα στὴν ἀλήθεια σου» δηλαδὴ ξεχώρισέ τους γιὰ τὸ λόγο καὶ τὸ κήρυγμα καὶ κάνε τους θυσία.**Ἂς ὑπηρετήσουν αὐτὴν τὴν ἀλήθεια, ἄς τῆς ἀφιερώσουν τὴν ἴδια τὴν ζωή τους** . Γιατὶ προσθέτει, «Ὅπως μ’ ἔστειλες ἐμένα στὸν κόσμο καὶ γιὰ χάρη τους ἐγὼ κρατῶ τὸν ἑαυτό μου μέσα στὴν ἁγιότητα, δηλαδὴ τὸν προσφέρω θυσία. Ἔτσι κι αὐτοὺς κράτησέ τους στὴν ἁγιότητα, δηλαδὴ δῶσε τους θυσία γιὰ χάρη τοῦ κηρύγματος καὶ πρόσταξε νὰ γίνουν **μάρτυρες τῆς ἀλήθειας**, ὅπως ἀκριβῶς κι ἐμένα μ’ ἔστειλες σὰν μάρτυρα τῆς ἀλήθειας καὶ σφάγιο (ἅγια λέγονται ὅσα ἀφιερώνονται στὸ Θεό) «γιὰ νὰ συμμετάσχουν κι αὐτοὶ στὴν ἁγιότητα» ὅπως ἐγώ, καὶ νὰ εἶναι ἀφιερωμένοι σὲ σένα, ὄχι ὅπως τυπικὰ

ἀφιερώνονται τὰ σφάγια ποὺ προβλέπει ὁ Μωσαϊκὸς νόμος ἀλλὰ σύμφωνα μὲ τὴν ἀλήθεια». Οἱ παλαιές δηλαδὴ θυσίες ἦσαν τυπικὲς καὶ ὅλα τὰ ἱερὰ ἦταν τυπικὰ ἀφιερωμένα στὸ Θεό, συμβολίζοντας κάτι ἄλλο, ὅπως τὰ ἀρνιά, τὰ περιστέρια, τὰ τρυγόνια καὶ τὰ ἄλλα. Οἱ ψυχὲς ὅμως οἱ ἀφιερωμένες στὸ Θεὸ εἶναι ἁγιασμένες καὶ ξεχωρισμένες καὶ ἀφιερωμένες στὸ Θεὸ πραγματικά. Ὅπως λέει ὁ Παῦλος προσφέρετε τὰ μέλη σας θυσία ζωντανή καὶ ἁγία «Κάνε λοιπὸν ἅγιες» καὶ ἀφιέρωσε τὶς ψυχὲς τῶν μαθητῶν καὶ κάνε τους ἀληθηνὰ ἀφιερώματα ἤ δύναμωσέ τους, ὥστε νὰ θυσιαστοῦν γιὰ τὴν ἀλήθεια.

«Καὶ δὲ σὲ παρακαλῶ μόνο γι’ αὐτοὺς ἀλλὰ καὶ γιὰ κείνους ποὺ πιστεύουν σ’ ἐμένα ἀπὸ τὸ δικό τους λόγο, γιὰ νὰ εἶναι ὅλοι ἕνα καθὼς εἴμαστε, Πατέρα, σὺ μ’ ἐμένα καὶ ἐγὼ μὲ σένα, γιὰ νὰ εἶναι κι αὐτοὶ ἕνα μὲ μᾶς, γιὰ πιστέψη ὁ κόσμος, ὅτι μ’ ἔστειλες σύ». Εἶπε «γιὰ χάρη τους ἐγὼ κρατῶ τὸν ἑαυτὸ μου στὴν ἁγιότητα». Γιὰ νὰ μὴ νομίση κανεὶς ὅτι πέθανε μόνο γιὰ τοὺς ἀποστόλους προσθέτει σ’ ἐμένα μὲ τὸ κήρυγμά τους. Ἐδῶ στήριξε πάλι τὶς ψυχὲς τῶν ἀποστόλων ἀφοῦ ἦταν νὰ ἔχουν πολλοὺς μαθητάς. Ἐπειδὴ τοὺς εἶπε «δὲ σὲ παρακαλῶ μόνο γι’ αὐτοὺς» γιὰ νὰ μὴ σκανδαλισθοῦν οἱ ἀπόστολοι ποὺ δὲν τοὺς ἔκανε καμμιὰ ἐξαιρετικὴ ἀπὸ τοὺς ἄλλους παραχώρηση τοὺς ἐγκαρδιώνει δήλωνοντάς τους ὅτι **θὰ γίνουν αἰτία πολλοὶ νὰ πιστέψουν καὶ νὰ σωθοῦν**. Κι ἀφοῦ ἱκανοποιητικὰ τοὺς ἐμπιστεύθηκη στὰ χέρια τοῦ Πατέρα, γιὰ νὰ τοὺς κάμη ἁγίους μὲ τὴν πίστη καὶ τέλεια, ἁγία θυσία πραγματικὰ μιλᾶ πάλι γιὰ τὴν **ὁμόνοια** καὶ ἀπὸ τὴν κεφαλαιώδη ἀλήθεια ποὺ ἄρχισε, ἐννοῶ τὴν **ἀγάπη**, σ’ αὐτὴν πάλι κάνει τὴν κατακλείδα τοῦ λόγου του καὶ λέει: «**Γιὰ νὰ εἶναι ὅλοι ἕνα**», γιὰ νὰ ἔχουν εἰρήνη καὶ ὁμόνοια καὶ μαζί μας, δηλαδή, **νὰ μείνουν ἀδιάσπαστοι ὅσον ἀφορᾶ τὴν πίστη** σ’ ἐμᾶς. **Γιατὶ τίποτα δὲν σκανδαλίζει τοὺς μαθητάς, ὅσο ἡ διάσπαση, καὶ ἡ ἔλλειψη ὁμοφροσύνης τῶν δασκάλων· γιατὶ πῶς θὰ θελήσουν μερικοὶ νὰ πιστέψουν αὐτοὺς ποὺ δὲν συμφωνοῦν μεταξύ τους;** Γι’ αὐτὸ λέει· «**γιὰ νὰ εἶναι καὶ αὐτοὶ ἕνα**» στὴν πίστη τους σ’ ἐμᾶς κι ὅπως ἐσὺ Πατέρας σ’ ἐμένα καὶ γὼ σὲ σένα». Πάλι τὸ καθὼς δὲν σημαίνει τὴν ἀκριβῆ ἐξίσωση. Γιατὶ δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ ἔχωμε ἔτσι ἑνωθῆ μεταξὺ μας, ὅπως ὁ Πατέρας σας μὲ τὸ Γιό. Ὅπως ἀκριβῶς καὶ ὅταν λέει «Νὰ εἶστε σπλαχνικοὶ ὅπως ὁ Πατέρας σας». «Γιὰ νὰ πιστέψη ὁ κόσμος, ὅτι σὺ μ’ ἔστειλες. Γιατὶ ἀπὸ τὴν ὁμόνοια τῶν μαθητῶν θὰ φανῆ ὅτι ἐγὼ ὁ δάσκαλός τους ἦρθα ἀπὸ τὸ Θεό. **Ἐὰν φιλονικοῦν, δὲν θὰ ποῦν ὅτι εἶναι μαθηταὶ τοῦ πράου. Βλέπεις πῶς ὡς τὸ τέλος ἐπιμένει σ’ αὐτό, στὴν ὁμόνοια μὲ τὸν Πατέρα;**

Καὶ ἐγὼ τὴ δόξα ποὺ μοῦ ἔδωσες τοὺς ἔχω δώσει, **γιὰ νὰ εἶναι ἕνα**, ὅπως κι ἐμεῖς εἴμαστε ἕνα. Ἐγὼ μ’ αὐτοὺς καὶ σὺ μ’ ἐμένα, γιὰ νὰ εἶναι τέλεια συνδεδεμένοι σὲ ἕνα καὶ γιὰ νὰ γνωρίζη ὁ κόσμος, ὅτι σὺ μ’ ἔστειλες». **Ποιὰ δόξα λέει ὅτι ἔδωσε; Αὐτὴν ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὰ θαύματα, τὰ δόγματα, τὶς διδασκαλίες**· κι ἄλλη μιὰ δόξα, ποὺ δίνει ἡ **ὁμόνοια**, γιὰ νὰ εἶναι ἕνα. **Αὐτὴ ἡ δόξα εἶναι μεγαλύτερη ἀπὸ αὐτὴν ποὺ προέχεται ἀπὸ τὸ θαύματα**. Ὅπως θαυμάζομε καὶ

τὸ Θεό, γιατὶ στὴ θεία φύση, δὲν ὑπάρχει ἀντίθεση οὔτε φιλονεικία κι αὐτὴ εἶναι ἡ μέγιστη δόξα· ἔτσι κι αὐτοὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν κατάσταση, τὴν **ὁμόνοια** θέλω νὰ πῶ, ἄς γίνουν λαμπροί. «Ἐγὼ μ' αὐτοὺς καὶ σὺ μ' ἐμένα». Ἐδῶ δείχνει ὅτι οἱ ἀπόστολοι ἐχώρεσαν μέσα τους καὶ τὸν Πατέρα. «Ἐγὼ μέσα τους, λέει, εἶμαι καὶ σένα πάλι σὲ ἔχω μέσα μου· ὥστε καὶ σὺ εἶσαι μέσα σ' αὐτούς. Σὲ ἄλλο σημεῖο λέει ὅτι αὐτὸς καὶ ὁ Πατέρας θὰ ρθοῦν νὰ κάμουν κατοικία, κλείνοντας ἔτσι τὸ ἴδιο τὸ στόμα τοῦ Σαβελλίου καὶ **ὑποδηλώντας τὶς δυὸ ὑποστάσεις**. Στὸ σημεῖο ὅμως ποὺ μᾶς ἀπασχολεῖ καταστέλλοντας τὴ μανία τοῦ Ἀρείου λέει ὅτι ὁ πατέρας μαζί του εἶναι μέσα στοὺς μαθητάς του, «γιὰ νὰ γνωρίζη ὁ κόσμος, ὅτι σὺ μ' ἔστειλες. Ἀδιάκοπα τὸ λέει αὐτὸ δείχνοντας ὅτι **ἡ εἰρήνη μπορεῖ νὰ τραβήξη περισσότερο ἀπὸ κάθε θαῦμα**. Ὅπως **ἡ φιλονεικία εἶναι στοιχεῖο διαλυτικὸ ἔτσι καὶ ἡ συμφωνία συγκροτεῖ**.

«Καὶ τοὺς ἀγάπησες ὅπως ἀγάπησες ἐμένα Πατέρα· αὐτοὶ ποὺ μοῦ ἔδωσες θέλω νὰ εἶναι μαζί μου, ὅπου εἶμαι κι' ἐγώ, γιὰ νὰ βλέπουν τὴ δόξα μου, ποὺ μοῦ ἔδωσες ἐπειδὴ μ' ἀγάπησες πρὶν γίνη ἡ καταβολὴ τοῦ κόσμου». Πάλι ἐδῶ τὸ «καθώς» ἐννόησέ το, «ὅσο μπορεῖ νὰ ἀγαπηθῆ ἄνθρωπος». Ἀφοῦ εἶπε ὅτι θὰ εἶναι σὲ ἀσφάλεια θὰ γίνουν ἅγιοι, ὅτι πολλοὶ θὰ πιστέψουν ἐξ αἰτίας τους, ὅτι πολλὴ δόξα θ' ἀπολαύσουν μιλάει τέλος καὶ γιὰ **τὰ βραβεῖα καὶ τὰ στεφάνια ποὺ τοὺς περιμένουν μετὰ τὴν ἀποδημία ἀπὸ δῶ** καὶ «θέλω, λέει, ὅπου εἶμαι ἐγὼ νὰ εἶναι κι ἐκεῖνοι». Καὶ **γιὰ νὰ μὴ νομίζης ἀκούοντάς το, ὅτι μέλλει νὰ ἐπιτύχουν τὴν ἴδια ἀξία προσθέτει «γιὰ νὰ βλέπουν τὴ δόξα μου»**. Δὲν εἶπε ν' ἀπολαύσουν τὴ δόξα μου, ἀλλὰ νὰ τὴ βλέπουν. Γιατὶ **ἡ πιὸ μεγάλη ἀνακούφιση τοῦ ἀνθρώπου εἶναι νὰ βλέπη τὸ Γιὸ τοῦ Θεοῦ. Αὐτὴ εἶναι ἡ δόξα ὅλων ποὺ εἶναι ἄξιοι**. Αὐτὸ λέει καὶ ὁ Παῦλος· Ἐμεῖς μὲ ξεσκέπαστο πρόσωπο καθρεφτίζοντας τὴ δόξα τοῦ Κυρίου». Δείχνει ἐδῶ, ὅτι **δὲν θὰ τὸν δοῦν τότε, ὅπως τὸν βλέπουν τώρα, μὲ ταπεινὴ μορφή ἀλλὰ μέσα στὴ δόξα ποὺ εἶχε πρὶν ἀπὸ τὴν καταβολὴ τοῦ κόσμου**. «Εἶχα, λέει, αὐτὴ τὴ δόξα γιατὶ μὲ ἀγάπησες. Στὸ κέντρο βρίσκεται τὸ «μὲ ἀγάπησες». Ὅπως εἶπε καὶ πιὸ πάνω «Δόξασέ με μὲ τὴ δόξα ποὺ εἶχα πρὶν γίνη ὁ κόσμος ἔτσι καὶ τώρα καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν καταβολὴ τοῦ κόσμου, λέει, ὅτι εἶχε δοθῆ σ' αὐτὸν ἡ δόξα τῆς θεότητας. Γιατὶ ἀληθινὰ τοῦ εἶχε δώσει ὁ Πατέρας τὴ θεότητα μὲ φυσικὸ τρόπο, ὅπως ὁ Πατέρας στὸ Γιό. Ἀφοῦ τὸν ἐγέννησε, ἀναγκαστικὰ λέγεται αἴτιος καὶ χορηγὸς καὶ τῆς δοξας, αὐτὸς ποὺ εἶναι αἴτιος καὶ τῆς ὕπαρξης.

«Πατέρα δίκαιε. Ὁ κόσμος δὲ σὲ κατάλαβε· ἐγὼ ὅμως δὲ κατάλαβα· κι αὐτοὶ κατάλαβαν ὅτι σὺ μ' ἔστειλες. Ἔκανα γνωστὸ σ' αὐτοὺς τὸνομά σου καὶ θὰ κάμω καλύτερα, γιὰ νὰ μεταδοθῆ καὶ σ' αὐτοὺς ἡ ἀγάπη ποὺ μοῦ ἔχεις καὶ νὰ κατοικήσω κι ἐγὼ μέσα του» **Ἐπειδὴ γι' αὐτοὺς ποὺ πιστεύουν ἔκαμε τέτοια προσευχὴ καὶ τόσα ἀγαθὰ τοὺς ἐγγυήθηκε, λέει στὸ τέλος λόγο εὐσπλαχνίας καὶ ἄξιο τῆς ἀγάπης του πρὸς τοὺς ἀνθρώπους.** Πατέρα δίκαιε, **ἐγὼ ἤθελα ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, νὰ ἀποκτήσουν τέτοια ἀγαθά**, ὅπως προσευχήθηκα γιὰ τοὺς πιστοὺς

ἀλλὰ **δὲ σὲ κατάλαβαν γι’ αὐτὸ θὰ χάσουν τὴ δόξα καὶ τὰ βραβεῖα** · ἐγὼ ὅμως σὲ κατάλαβα· Ὑπονοεῖ ἐδῶ καὶ τοὺς Ἰουδαίους ποὺ ἔλεγαν ὅτι γνωρίζουν τὸ Θεὸ καὶ ἀποδεικνύει ὅτι αὐτοὶ δὲν εἶχαν τὴν ἐπίγνωση τοῦ Πατέρα· «κόσμο» ἀποκαλεῖ τοὺς Ἰουδαίους σὲ πολλὰ σημεῖα. Οἱ Ἰουδαῖοι ἰσχυρίζονται, ὅτι δὲν μ’ ἔστειλες ἐσύ, ἐγὼ ὅμως «σὲ τούτους» δηλαδὴ τοὺς μαθητὰς μου «κι ἔκανα γνωστὸ τὄνομά σου, καὶ θὰ τὸ κάνω καλύτερα». Πῶς θὰ τὸ κάνω; **Στέλνοντάς τους τὸ Πνεῦμα, ποὺ θὰ τοὺς ὁδηγήση στὸ σύνολο τῆς ἀλήθειας**. Κι ἄν μάθουν ποιός εἶσαι, τότε «θὰ εἶναι καὶ σ’ αὐτοὺς ἡ ἀγάπη ποὺ μοῦ εἶχες» καὶ ἐγὼ μαζί τους. Γιατὶ θὰ καταλάβουν ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι χωρισμένος ἀπὸ σένα ἀλλὰ εἶμαι ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἀγαπᾶς ὑπερβολικὰ καὶ γνήσιος Γιὸς κι ἑνωμένος μαζί σου. Κι **ὅταν τὸ καταλάβουν τοῦτο, θὰ φυλάξουν καὶ τὴν πίστη τους σὲ μένα καὶ τέλος θὰ μείνω κι ἐγὼ μαζί τους ἀφοῦ τέτοιοι εἶναι· καὶ ἐσένα δηλ. ἔχουν κατανοήσει καὶ ἐμένα μὲ τιμοῦν σὰν Θεὸ καὶ τὴν πίστη τους πρὸς ἐμένα τὴν διατηροῦν ἀπαρασάλευτη**.

(MIGNE P.G. τ. 124, σ. 224-241)

(Μητροπολίτου Τρίκκης καὶ Σταγῶν Διονυσίου, “Πατερικὸν Κυριακοδρόμιον”, Τόμος Δεύτερος, Ἀθῆναι 1969)

(Πηγή ηλ. κειμένου: anavaseis.blogspot.gr)